סוף עונת הסיכסוכים

בני אסף לומד בכיתה ה'. ארבע וחצי שנים של צרות. הוא עושה צרות למורות. המורות עושות לי צרות. אני עושה לילד צרות בגלל המורות, האבא של הילד עושה לי צרות שאני עושה צרות לילד בגלל המורות ואני עושה צרות למורות בגלל זה. שהאבא של הילד עושה לי צרות כי אני עושה צרות לילד בגלל המורות וכך הלאה.

הילד הזה, בן ה־10, הוא ילד אינטליגנטי מאוד (אפילו לדעתן של המורות שלו), הוא ילד בעל חוש־הומור מצויין, מתעניין באופן מעמיק בש־סתים רבים (לאו דווקא מאלה הנלמדים בבית־הספר), הוא מוכשר בתחומים שונים, הוא ידען בשטחים רבים. יחד עם זאת הוא חסר־סבלנות, משתעמם בקלות, לא ממושמע, די עצלן, לפ־עמים חוצפן. ילד רבגווני, והוא שלי ואני אוהבת אותו אהבה גדולה ועמוקה.

לגדל ילד זה לא רק שימחה, כמו שאומר השיר. לגדל ילד זה גם עצבנות ועייפות ועונשים וצעקות ולפעמים אין־אונים ולפעמים כמעט יאוש. את כל זה אני עוברת עם הילדים בשעות אחר־הצהריים וחיה עם זה, כי אני בחרתי להיות אם ואף אחד לא הבטיח לי שהחיים קלים.

לפני־הצהריים הילד נמצא בבית־הספר. אני יודעת שגם שם הוא „חוגג". פעם מכין שיעורים, פעם לא. פעם מדבר באמצע השיעור ופעם מושך לילדה בשערות ופעם זורק חול בחצר על ילד אחר ופעם מתחצף למורה ופעם אחת (בכיתה ג') הוא אפילו שיגע בטלפון אשה וקנה ומייד קראו לי באופן דחוף לבית־הספר.

כבר הייתי בכל השיחות עם כל המורות שלו. שמעתי את כל התלונות. דיברתי איתו מאות פעמים, ומאות פעמים הוא הבטיח שישתדל להתנהג יותר טוב, ובכל פעם זה עזר לכמה ימים. עשרות פעמים הענשתי אותו בבית בגלל זה שהוא עיצבן את המורה, או לא הכין שיעורים, או הסתלק מהשיעור. עשרות פעמים צרחתי עליו ורבתי איתו ולא דיברתי איתו והוא עדיין לא תמיד מכין שיעורים. ועדיין מדבר בשיעור, ועדיין מתחפף משיעור חקלאות או ספורט או השד יודע איזה. ושוב אני צועקת ורבה, ולפעמים אפילו נותנת מכה ומתביישת.

כל זה היה נמשך בוודאי עד לסיום לימודיו בבית־הספר, אילו הילד שלי לא היה יותר חכם ממני. בפעם האחרונה כשהתפתחה ביננו מריבה סוערת בגלל הערה ביומן שאמרה „אסף הפריע בשיעור, נא לטפל בכך", אמר לי הילד את מה שהייתי צריכה להבין כבר לפני שנים: „תגידי למה לך לקלקל את היחסים שלך עם הילד שלך בגלל המורה? המורה תפסיק ללמד אותי בשנה הבאה, ואת תהיי אמא שלי לנצח."

חשבתי על זה דקה ארוכה. באותו יום אני גמרתי לריב עם הילד שלי. עשה כל שאוכל כדי להסביר לו שזה לטובתו להכין שיעורים ולהתנהג בנימוס, אבל לעולם־לעולם לא אריב איתו עוד בגלל המורות שלו. עם כל הכבוד שיש לי למורות, אף אחת מהן לא שווה את קילקול היחסים עם הילדים שלי.

מורות יקרות,

אין לי ספק שיש ילדים קשים. אין לי ספק שהכי־קל זה ללמד כיתה של ילדות בלונדיות, מנומסות ושקטות. אם מישהו הבטיח לכן שללמד 35 ילדים שובבים (בעצם למה לא בגיל 10) זה רק כיף, תפנו אליו בטענות.

אתן למדתן חינוך ופדגוגיה ופסיכולוגיה. אתן אמורות להיות סבלניות ומבינות את נפש הילד ואתן רואות לעצמכן אתגר להסתדר עם ילדים מכל הסוגים, לפחות כך שמעתי אתכן אומרות לא פעם. לכן אמורים להיות הפיתרונות להתנהגות הילדים. כשאתן כותבות ביומן „הילד הפריע היום, נא לטפל בזה" — למה בדיוק אתן מתכוונות? איך מטפלים בזה אחרי־הצהריים? יש לכן איזו תרופת־פלא? איזה סירופ או כדור? הלוואי!

ילדים נוטים לגדול, להתבגר, להרגע, להרצין. אתן הרי יודעות את זה. כולנו היינו ילדים וחלק מאיתנו מאוד שובבים וקשים. אז למה ללחוץ? למה לסכסך בין הורים לילדים?

הילד שלי לא מת על בית־הספר. הוא אוהב לחזור הביתה. האם אני צריכה לגרום לו לא לאהוב גם את הבית?

לילד בן 10 מגיעה מנה גדולה של אהבה ופינוק ותמיכה והבנה מצד הוריו. בדיוק את זה אני נותנת לו והחל מעכשיו כל הנתינה הזאת לא תהיה שזורה בחשבונות שהוגשו על־ידי המורות לפירעון בבית.

סליחה, אבל בבחירה בין הילד שלי לבין המורות (ותהיינה טובות ונחמדות ככל שתהיינה) אני בוחרת בילד. זה לא נגדכן. זה פשוט בערי.

פינת הקמצן

אפילו אם תדגדגו אותי בכפות־הרגליים אני לא אגלה לכם מי נתן לי את המתכון הקמצני הזה. אילו הייתי מגלה לכם, ממילא לא הייתם מאמינים.

החומרים הדרושים: 4 תפוחי־עץ שנשכחו במקרר ועכשיו כבר אי־אפשר לשים אותם בגאווה על השולחן.

חצי חבילה של בצק־עלים, שנשארה אחרי שעשיתם איזה מאפה קטן.

2 כפות ריבה, 2 כפות צימוקים, 2 כפות אגוזים קצוצים (הכל שאריות).

אופן ההכנה:

מרדדים את הבצק ועושים ממנו ארבעה ריבועים בגודל שכל אחד מהם יוכל להתלבש על תפוח אחד שלם. את התפוחים מקלפים ומוציאים להם את הליבה, אותה ממלאים בתערובת הריבה, הצימוקים והאגוזים. כל תפוח כזה מניחים במרכזו של ריבוע־בצק, מרימים את ארבעת הקצוות וסוגרים. שמים בתבנית משומנת היטב ואופים כ־20 דקות.

מה שהכי מרגיז זה שהקמצנים האלה ממציאים דברים טעימים מאוד.

נ"ב — אם אתם לא קמצנים, אז אפשר לצקת על התפוח האפוי והחם קצפת קרה ומתוקה. אי־אי־אי.

הכעס משתלם

כשבעלי נוסע לחו"ל ושואל מה אני רוצה שהוא יביא לי, אני עונה לו „כלום". בכלום הוא דווקא חזק מאוד.

אבל תמיד לפני שהוא חוזר ארצה, ככה בחמש הדקות האחרונות לפני שהוא עוזב את החנות היחידה שבה הוא מבקר בחו"ל, הוא בכל זאת קונה לי משהו, לפי בחירתו האישית.

פעם אחת הביא לי זוג כפפות עם שתי שכבות של פרווה, למיקרה שפיתאום יתחשק לי, באמצע ינואר, למשל, לנסוע לסיביר. פעם אחרת הוא קנה לי, במיוחד בשבילי, כמובן, ספר על התפתחות כלי־הטיס בעולם (אולי פתאום יום אחד אני אתחיל להתעניין בה — מי יודע?) רק פעם אחת. לפני חמש שנים. הביא לי הבעל שלי מתנה אשר ממנה הבנתי שהוא חושב אותי לאשה. ומה קונים למישהי שהיא אשה? חלוק־בית, כמובן.

החלוק היה יפה וחם ונוח, והבעיה היחידה שלו היתה שצריך לתת אותו בכל פעם לניקוי יבש, כי כך כתוב על התווית. שלוש פעמים בשנה היה החלוק שלי מועבר למיכבסה השכונתית ותמורת צ'ק טוב היה חוזר אליי נקי.

בפעמים האחרונות שמתי לב שכל ניקוי כזה עולה יותר מהחלוק עצמו. אתמול הם ביקשו ממני 20 שקל חדש. מרוב כעס רחפתי את החלוק לתוך מכונת־הכביסה ואמרתי לו שמצידי הוא יכול למות תוך גסיסה ועינויים. החלוק נעלב ואחרי שעה יצא ממכונת הכביסה יפה ונקי ובאותו גודל שהוא נכנס אליה.

הבעיה שלי עכשיו היא האם להתעצבן עד מוות על כל השקלים הטובים שנתתי למיכבסה ללא צורך, או להתמלא בשימחה שמהיום אני לא אתן להם גרוש.

אגב, אם בשבוע הבא ימצאו את גופתי באיזו חצר אחורית, כדאי להתחיל את החקירה אצל אירגון בעלי־המיכבסות.

סתם תמונה
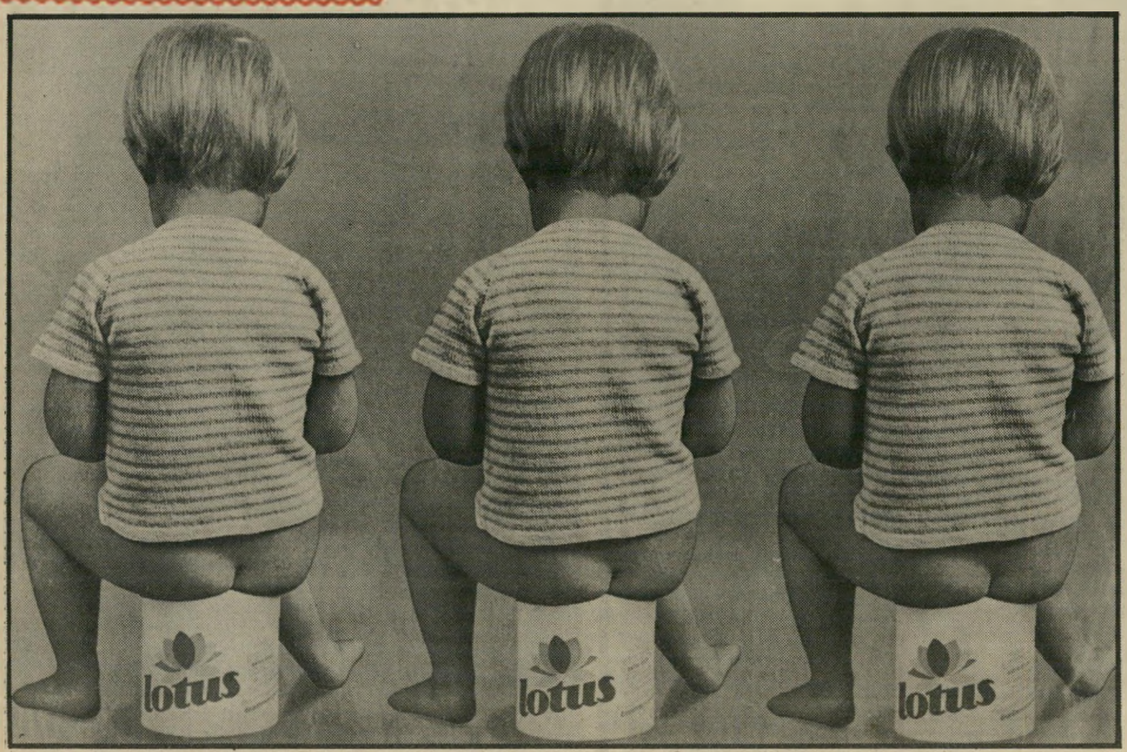
זו סתם תמונת־פירסומת לנייר־טואלט שמצאתי בעיתון־נשים צרפתי, ורציתי שגם אתם תהנו ממנה, כמו שאני נהניתי. נכון יופי?